

Arrest

nr. 137 874 van 3 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 3 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaten E. MATTERNE en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Tijdens een controle zwartwerk van de sociale inspectie en de Federale Gerechtelijke Politie wordt verzoeker op 20 oktober 2014 "*al werkend zonder arbeidskaart*" aangetroffen.

1.2. Eveneens op 20 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot oplegging van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer:

[...]

Nationaliteit/[...]: Oekraïne

[...]

Wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

[...]

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

De beslissing tot verwijdering van 20/10/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van TWEE JAAR voor België omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

[...]

Betrokkene werd heden op heterdaad betrapt terwijl hij aan het werken was zonder in het bezit te zijn van een arbeids- of beroepskaart. PV zal worden opgesteld door de Sociale Inspectie. Reden waarom hem een inreisverbod van TWEE jaar voor België wordt opgelegd.

[...]”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, nu verzoeker op 23 oktober 2014 – oftewel enkele dagen na kennisgeving van de bestreden beslissing – een verklaring van vrijwillig vertrek ondertekende. Hij geeft aan dat niet blijkt dat de vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker tot voordeel kan strekken of dat deze enig nuttig effect kan sorteren.

De Raad stelt vast dat verzoeker in dit verband in zijn verzoekschrift duidt dat hij het betreurt dat hij werd misleid door zijn Poolse werkgever en dat hij geen problemen wenst met de Belgische overheden. Hij ging dan ook akkoord met een vrijwillige terugkeer naar Polen, lidstaat waar hij op dat ogenblik beschikte over een geldig verblijfsrecht. Hij geeft wel aan niet akkoord te kunnen gaan met het hem opgelegde inreisverbod voor twee jaar.

De Raad merkt op dat een duidelijk onderscheid dient te worden gemaakt tussen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en het opleggen van een inreisverbod. Een bevel om het grondgebied te verlaten legt zo enkel de verplichting op het grondgebied te verlaten, een inreisverbod legt een verbod op gedurende een bepaalde periode het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Uit het gegeven dat een vreemdeling akkoord gaat met het vrijwillig verlaten van het grondgebied volgt daarom nog niet dat hij ook akkoord gaat met het opleggen van het inreisverbod. Verweerder kan ook geenszins worden gevolgd waar hij betoogt dat niet blijkt dat een nietigverklaring van het bestreden inreisverbod verzoeker nog een voordeel kan opleveren of een nuttig effect kan sorteren. Een eventuele nietigverklaring van deze beslissing houdt zo immers in dat verzoeker, van zodra hij dit wenst, direct opnieuw het grondgebied kan betreden en hier kan verblijven, indien hij voldoet aan de geldende binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden.

Verzoeker kan aldus het belang niet worden ontzegd bij de behandeling van het beroep gericht tegen het hem opgelegde inreisverbod, op de enkele grond dat hij verklaarde gevolg te willen geven aan het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

De opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing intrinsiek tegenstrijdig is, in de zin dat daarin enerzijds wordt geduid dat het inreisverbod enkel voor het Belgische grondgebied geldt en anderzijds tegelijkertijd wordt geduid dat dit verbod geldt voor het grondgebied van België evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (oftewel, in zijn situatie, voor het geheel van de Schengenlidstaten met uitzondering van Polen, nu hij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing een legaal verblijf in Polen had). Verzoeker stelt niet te begrijpen wat het territoriale toepassingsgebied is van het hem opgelegde inreisverbod.

3.2. De Raad stelt vast dat verweerder in huidige zaak twee nota's heeft neergelegd. Deze werden beide aan de Raad verstuurd middels aangetekend schrijven van dezelfde datum.

In een eerste nota stelt verweerder, met betrekking tot voormeld betoog van verzoeker, het volgende:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing wel degelijk op duidelijke wijze gesteld werd dat het inreisverbod geldt voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.”

In een tweede nota stelt verweerder:

“Verzoekende partij kan niet worden gevolgd in haar betoog als zou niet duidelijk zijn voor welk grondgebied het inreisverbod werd opgelegd. Naast het feit dat uitdrukkelijk wordt verwezen in de bestreden beslissing naar het feit dat het inreisverbod uitsluitend voor België zelf wordt opgelegd, blijkt immers uit het administratief dossier dat het inreisverbod enkel voor België zelf werd genomen.

Zo vermeldt de synthesenota van 20.10.2014: “Bijlage 13 sexies – 2 jaar enkel voor België”.

Ook volgt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekende partij enkel ANG en CSB werd geseind, en dus niet SIS werd geseind.

Dat bij materiële misslag in de aanhef van de bestreden beslissing werd verwezen naar het Schengengrondgebied kan in geen geval tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, nu de overige motieven van de bestreden beslissing afdoende verduidelijken dat het inreisverbod enkel voor België werd gegeven, en nu dit ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier.”

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Deze draagkrachtvereiste houdt zo ook in dat de motieven van een beslissing niet tegenstrijdig mogen zijn, en er ook geen tegenstrijdigheid mag zijn tussen de motieven en het dictum.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing enerzijds aangeeft dat verzoeker een inreisverbod voor een duur van twee jaar wordt opgelegd “voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”. Anderzijds wordt er in de verdere motivering van de bestreden beslissing melding van gemaakt dat een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd “voor België”. In de Franstalige motivering van de bestreden beslissing, die zowel in het Nederlands als het Frans is opgesteld, luidt dit: “*que pour la Belgique*” (“enkel voor België”).

De Raad kan in deze enkel vaststellen dat het door verzoeker aangevoerde wordt bevestigd door verweerder, in de zin dat deze in huidige zaak twee nota's neerlegde waarbij in de ene nota wordt betoogd dat het inreisverbod geldt voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven en in de andere nota wordt gesteld dat het bestreden inreisverbod enkel geldt voor België en de eerdere verwijzing naar het Schengen grondgebied een 'materiële misslag' betreft. Het door verweerder in de tweede geciteerde nota gestelde dat de vermelding dat het inreisverbod geldt "voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven" een materiële misslag betreft, wordt aldus op zijn beurt tegengesproken in de andere nota. Het gegeven dat uit bepaalde elementen in het administratief dossier alsnog zou moeten blijken dat het de bedoeling was dat dit inreisverbod enkel voor België zou gelden, vermag nog geen afbreuk te doen aan het gegeven dat de motivering van de bestreden beslissing zelf verzoeker niet in de mogelijkheid stelt kennis te nemen van de territoriale toepassing van het inreisverbod.

Verzoeker kan aldus worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing is aangetast door een tegenstrijdigheid, en hem om deze reden niet toelaat kennis te nemen van het territoriale toepassingsgebied van het hem opgelegde inreisverbod. Minstens dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing niet op voldoende duidelijke wijze blijkt wat het territoriale toepassingsgebied is van dit inreisverbod en deze verzoeker dan ook niet in de mogelijkheid stelt kennis te nemen van de juiste draagwijdte van de bestreden beslissing.

Verzoeker kan aldus worden gevolgd waar hij betoogt dat geen afdoende motivering van de bestreden beslissing voorligt. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aangetoond.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het enig middel dringt zich niet langer op.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2014 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS